

9. Роббинс С., Коултер М. Менеджмент: пер. с англ. 8-е изд. М.: Вільямс, 2007. 1056 с.

10. Чорний Г. М., Ястреб М. П., Кучер О. В. Новітній підхід до змісту управлінської діяльності в агроформуваннях. *Агроінком*. 2011. №1-2. С. 93-98.

Світлана СУДОМИР,

доктор економічних наук, професор,
професор кафедри економіки і менеджменту,
ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»,
Україна

МОДЕЛЬ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНО- ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ

Модель соціально-економічної системи слід розглядати як структуру, схему роботи і принципи побудови системи, стратегічні і тактичні цілі її розвитку, оцінку ресурсів, які система має в своєму розпорядженні, механізми залучення переробки цих ресурсів, механізми взаємопов'язаної роботи блоків та елементів системи, механізми управління системою. Тому, ми погоджуємось з проф. Гудзинським О. Д., що «інноваційна модель розвитку» є самостійною і більш ширшою категорією, яка може стосуватися не лише соціально-економічних систем, а й свідчить про нову модель розвитку явища і не вказує на рух такого розвитку. На противагу «інноваційній моделі розвитку», «модель інноваційного розвитку» іманентна саме соціально-економічним системам і безпосередньо вказує на інноваційний напрям їх руху.

Модель інноваційного розвитку на думку проф. Гудзинського О.Д. повинна розглядатися як [1]:

- ✓ головний якісний напрям розвитку соціально-економічної системи на принципах системності, комплексності і упереджувальної дії;
- ✓ головна загальна інноваційна стратегія розвитку;

- ✓ головна функція і базова основа інноваційної діяльності соціально-економічної системи;
- ✓ методологічна основа побудови системи менеджменту та її підсистем, включаючи мотиваційну й інформаційну;
- ✓ методологічна основа побудови системи освіти з метою зміцнення і розвитку інтелектуального потенціалу;
- ✓ базова концептуальна основа інтелектуалізації праці;
- ✓ методологічна основа обґрунтування критеріїв та показників інноваційності технологій, процесів, продукції, послуг тощо.

В основу дослідження поняття «модель інноваційного розвитку», повинні виділятися такі елементи як: цільова спрямованість, задачі і цілі інноваційних рішень, об'єкти інноваційного розвитку, методологічні складові (закони розвитку, конкуренції, інноваційна політика, принципи, парадигми та ін.), умови і механізми забезпечення. При цьому логічна схема побудови моделі інноваційного розвитку соціально-економічної системи матиме наступний вигляд: напрями розвитку соціально-економічної системи; цільова спрямованість розвитку соціально-економічних систем; інноваційний розвиток соціально-економічних систем і його цільова спрямованість; концепція розвитку соціально-економічних систем; інноваційна політика; загальна стратегія інноваційного розвитку; задачі інноваційного розвитку; напрями інноваційного розвитку; формування організаційного клімату, адекватного інноваційному розвитку; формування організаційної культури інноваційного розвитку; формування системи організаційної взаємодії, формування соціально-психологічного клімату сприяння інноваційного розвитку; формування системи менеджменту інноваційного розвитку; формування мотиваційної системи; формування системи відносин та формування системи контролю.

Модель інноваційного розвитку соціально-економічної системи як найбільш прогресивний засіб досягнення цілей і задоволення потреб суспільством повинна:

- ✓ розглядатися як складна, багатоелементна система, яка має здатність до саморозвитку і самовідновлення;
- ✓ методологічно ґрунтуватися на чітких принципах створення і функціонування;
- ✓ мати визначені цілі;
- ✓ містити критерії для оцінки її результативності.

Ці вимоги мають також певні особливості, які залежать від конкретного об'єкта інноваційного розвитку, особливо потребує врахування специфіка аграрного сектора економіки, яка базується на дії законів природи.

Список використаних джерел

1. Система менеджменту інституціональної трансформації економіки України (теоретико-методологічний аспект): [колективна монографія] / [О. Д. Гудзинський, С. М. Судомир, Ю. С. Гудзинська та інші]; за заг. ред. О. Д. Гудзинського. К.: ТОВ «Аграр Медіа Груп», 2012. 771 с.

Олена ФРОЛОВА,
здобувач вищої освіти спеціальності
«Публічне управління та адміністрування»
Державний біотехнологічний університет,
головний спеціаліст відділу персоналу
Головного управління Державної казначейської служби
України у Харківській області

Інна ШАРКО,
кандидат економічних наук, доцент кафедри
менеджменту, бізнесу і адміністрування,
Державний біотехнологічний університет
м. Харків, Україна

КАДРОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В ОРГАНАХ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Державна кадрова політика – це стратегія держави з формування й раціонального використання кадрового потенціалу суспільства. Кадрове забезпечення державного управління є однією з ключових проблем